

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาถึงผลการเปลี่ยนแปลงระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ และการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางคลินิกบางอย่าง ได้แก่ ความถี่ของพีกเกิด อาการเลือดออก และค่าดัชนีคราบจุลินทรีย์ หลังจากการใช้สารละลายเตตราซัยคลินไฮโดรคลอไรด์ ที่มีความเข้มข้นร้อยละ 10 และความเข้มข้นร้อยละ 5 ฉีดล้างภายในพีกเกิดเสริมการเกลารากฟันในโรคปริทันต์อักเสบในผู้ใหญ่ เปรียบเทียบกับผลการเปลี่ยนแปลงระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ และการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางคลินิกดังกล่าว หลังจากการเกลารากฟันเพียงอย่างเดียว และการเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในพีกเกิดด้วยสารละลายผสมอาหาร โดยใช้กระบอกฉีดยาเทอรูโมร่วมกับเข็มขนาด 23 ปริมาตรของสารละลาย 15 มิลลิลิตร และใช้เวลาฉีดล้าง 5 นาที ต่อตำแหน่ง ฉีดล้างสัปดาห์ละครั้ง รวม 4 สัปดาห์ติดต่อกันในการทดลองแต่ละครั้ง ทำการตรวจลักษณะทางคลินิก โดยใช้เครื่องมือตรวจปริทันต์ฟลอริดาโพรบ และฟลอริดาคิสก์โพรบ ร่วมกับการใช้จิ้นปีคบนด้านบดเคี้ยวเป็นเครื่องมือตรวจสอบสภาพอวัยวะปริทันต์

งานวิจัยนี้ทำการศึกษาในผู้ป่วยโรคปริทันต์อักเสบในผู้ใหญ่ จำนวน 42 คน เป็นเพศชาย 17 คน และเพศหญิง 25 คน ผู้ป่วยมีช่วงอายุอยู่ระหว่าง 37-58 ปี อายุเฉลี่ย 45.47 ปี มีผู้ป่วยที่สูบบุหรี่ 7 คน เป็นเพศชาย 5 คน และเพศหญิง 2 คน ผู้ป่วยทุกคนได้รับการขูดหินน้ำลาย เกลารากฟัน และสอนวิธีดูแลอนามัยในช่องปากในการรักษาเบื้องต้นจากนิสิตทันตแพทย์แล้ว และได้รับการขูดหินน้ำลายและเกลารากฟันทั้งปาก รวมทั้งสอนวิธีการดูแลอนามัยในช่องปากอีกครั้ง

ก่อนนำผู้ป่วยเข้าสู่การวิจัยอีก 3 เดือนถัดไป ทำการเก็บข้อมูลระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ และลักษณะทางคลินิกดังที่กล่าวมาแล้วก่อนเริ่มต้นการวิจัย โดยถือเป็นสัปดาห์ที่ 0 ค่อยจากนั้น ผู้ป่วยแต่ละคนจะได้รับการรักษาในแต่ละเชื้อที่แตกต่างกัน โดยการสุ่มแบบง่ายดังนี้

กลุ่มที่ 1 ตำแหน่งที่เกลารากฟัน และฉีดล้างภายในที่อกเกิดด้วยสารละลายเตตราไซคลิน ไฮโดรคลอไรด์ ความเข้มข้นร้อยละ 10

กลุ่มที่ 2 ตำแหน่งที่เกลารากฟัน และฉีดล้างภายในที่อกเกิดด้วยสารละลายเตตราไซคลิน ไฮโดรคลอไรด์ ความเข้มข้นร้อยละ 5

กลุ่มที่ 3 ตำแหน่งที่เกลารากฟันอย่างเดียว

กลุ่มที่ 4 ตำแหน่งที่เกลารากฟัน และฉีดล้างภายในที่อกเกิดด้วยสารละลายผสมอาหาร

หลังจากนั้น เว้นระยะการรักษาเป็นเวลา 10 สัปดาห์ จึงเริ่มทำการตรวจลักษณะทางคลินิก และให้การรักษาตามวิธีดังกล่าวข้างต้นใหม่ ในสัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 ของการวิจัยตามลำดับ

ศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงทางคลินิกของอวัยวะปริทันต์ในการรักษาทั้ง 4 กลุ่ม จากระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ความลึกของที่อกเกิด และค่าดัชนีคราบจุลินทรีย์ โดยการคำนวณค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของกลุ่มทดลองเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน และทดสอบความแตกต่างของการรักษาระหว่างสัปดาห์ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test และใช้การวิเคราะห์ Repeated Measures Analysis of Variance สำหรับทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มการรักษาทั้ง 4 กลุ่ม ในแต่ละช่วงเวลา ถ้าพบที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ของแต่ละกลุ่มการรักษา จะใช้สถิติ Post Hoc comparisons ด้วยวิธี Scheffe test

ส่วนอาการเลือดออก จะใช้การคำนวณค่ามัธยฐาน (median) ของกลุ่มทดลองเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank test ได้ผลการวิจัยดังนี้

ระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์

คำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 (ตารางที่ 1)

เมื่อเริ่มต้นการวิจัยพบว่า ในแต่ละกลุ่มการรักษาทั้ง 4 กลุ่ม มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

ทำการทดสอบความแตกต่างของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ระหว่างก่อนและหลังการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ในกลุ่ม SRP+10%TCN, กลุ่ม SRP+5%TCN และกลุ่ม SRP+vehicle มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้น ในสัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา (สัปดาห์ที่ 0)

ส่วนกลุ่ม SRP พบว่า มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 14 แต่ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา ส่วนในสัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 พบว่า มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้น และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา

ทำการทดสอบความแตกต่างของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ระหว่างการรักษา ในสัปดาห์ที่ 28 เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ในกลุ่ม SRP+10%TCN และกลุ่ม SRP+5%TCN มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ เพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 28 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14

ทำการทดสอบความแตกต่างของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ระหว่างการรักษา ในสัปดาห์ที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ในกลุ่ม SRP+10%TCN และกลุ่ม SRP+5%TCN มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ เพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 42 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14

ทำการทดสอบความแตกต่างของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ระหว่างการรักษา ในสัปดาห์ที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 28 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ในกลุ่ม SRP+10%TCN มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 42 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 28

จากการทดสอบความแตกต่างในการเปลี่ยนแปลงระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ ระหว่างกลุ่มการรักษาทั้ง 4 กลุ่มในแต่ละช่วงเวลา โดยใช้การวิเคราะห์ Repeated Measures Analysis of Variance พบว่า ในทุกกลุ่มการรักษา มีระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้น ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) ระหว่างกลุ่มการรักษา เมื่อเปรียบเทียบกับแต่ละช่วงเวลา

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ที่เพิ่มขึ้น เมื่อคิดเป็น ร้อยละ ในสัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 จำแนกตามกลุ่มการรักษา พบว่าในกลุ่ม SRP+10%TCN และกลุ่ม SRP+5%TCN มีค่าเฉลี่ยของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้น มากกว่ากลุ่ม SRP และกลุ่ม SRP+ vehicle ในทุกช่วงเวลา โดยที่พบว่าในกลุ่ม SRP+10%TCN มีค่าเฉลี่ยของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้นมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม การรักษาเกือบทุกช่วงเวลา ยกเว้นในสัปดาห์ที่ 14 (ตารางที่ 1 และแผนภูมิที่ 1)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 : แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ยของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ (มิลลิเมตร) ในแต่ละช่วงเวลา จำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา							
	SRP+10%TCN		SRP+5%TCN		SRP		SRP+vehicle	
	Mean \pm SE	CAL \uparrow (%)	Mean \pm SE	CAL \uparrow (%)	Mean \pm SE	CAL \uparrow (%)	Mean \pm SE	CAL \uparrow (%)
สัปดาห์ที่ 0	13.96 \pm 0.33	-	13.89 \pm 0.26	-	13.69 \pm 0.33	-	13.52 \pm 0.29	-
สัปดาห์ที่ 14	13.49 \pm 0.34*	3.37	13.41 \pm 0.28*	3.46	13.40 \pm 0.36	2.12	13.08 \pm 0.30*	3.25
สัปดาห์ที่ 28	12.96 \pm 0.32*	7.16	12.80 \pm 0.30*	7.85	13.11 \pm 0.32*	4.24	12.94 \pm 0.30*	4.29
สัปดาห์ที่ 42	12.68 \pm 0.30*	9.17	12.78 \pm 0.30*	7.99	13.04 \pm 0.33*	4.75	12.89 \pm 0.32*	4.66

หมายเหตุ

จำนวนผู้ป่วยในแต่ละกลุ่ม (n) = 42 คน

SRP+10%TCN

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในพ็อกเก็ตด้วยสารละลายเตตราซัยคลิน ไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 10

SRP+5%TCN

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในพ็อกเก็ตด้วยสารละลายเตตราซัยคลิน ไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 5

SRP

= การเกลารากฟันอย่างเดียว

SRP+vehicle

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในพ็อกเก็ตด้วยสารละลายผสมอาหาร

Mean

= ค่าเฉลี่ยของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์

SE

= ส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ย

CAL \uparrow (%)

= ร้อยละของระดับการยึดตัวของอวัยวะปริทันต์ที่เพิ่มขึ้น

*

= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับ

สัปดาห์ที่ 0 โดยใช้ สถิติ Paired t-test

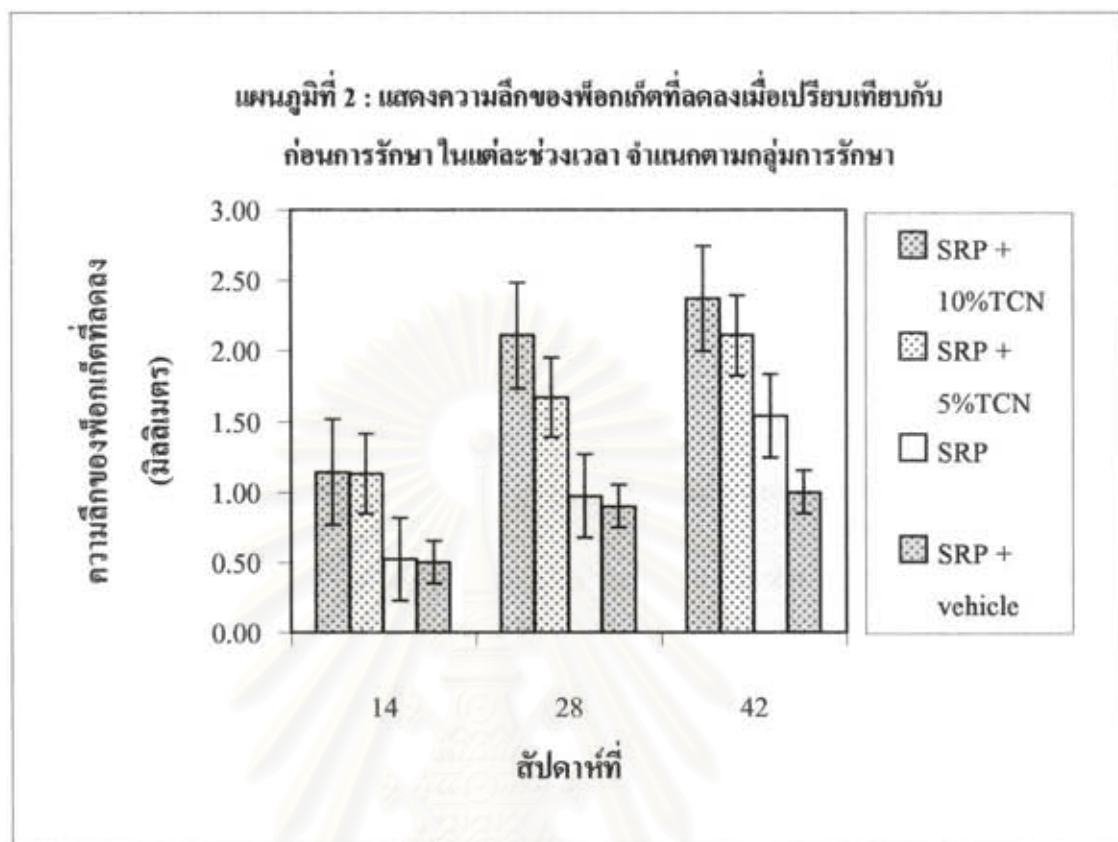
= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14

โดยใช้ สถิติ Paired t-test

♥

= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 28

โดยใช้ สถิติ Paired t-test

หมายเหตุ

จำนวนผู้ป่วยในแต่ละกลุ่ม (n) = 42 คน

SRP+10%TCN

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟ็อกเก็ต

ด้วยสารละลายเตรดราซซคลิน ไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 10

SRP+5%TCN

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟ็อกเก็ต

ด้วยสารละลายเตรดราซซคลิน ไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 5

SRP

= การเกลารากฟันอย่างเดียว

SRP+vehicle

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟ็อกเก็ต

ด้วยสารละลายดีผสมอาหาร

I

= แสดงส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ย

ความถี่ของฟ็อกเกิด

คำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความถี่ของฟ็อกเกิด ในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 (ตารางที่ 2)

เมื่อเริ่มต้นการวิจัยพบว่า ในแต่ละกลุ่มการรักษาทั้ง 4 กลุ่ม มีความถี่ของฟ็อกเกิด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

ทำการทดสอบความแตกต่างของความถี่ของฟ็อกเกิดระหว่างก่อนและหลังการรักษา ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ทุกกลุ่มการทดลอง ได้แก่ กลุ่ม SRP+10% TCN, กลุ่ม SRP+5%TCN, กลุ่ม SRP และกลุ่ม SRP+vehicle มีความถี่ของฟ็อกเกิดลดลง ในสัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา

ทำการทดสอบความแตกต่างของความถี่ของฟ็อกเกิดระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 28 เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ทุกกลุ่มการรักษา ได้แก่ กลุ่ม SRP+10% TCN, กลุ่ม SRP+5%TCN, กลุ่ม SRP และกลุ่ม SRP+vehicle มีความถี่ของฟ็อกเกิดลดลงในสัปดาห์ที่ 28 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14

ทำการทดสอบความแตกต่างของความถี่ของฟ็อกเกิดระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ทุกกลุ่มการรักษา ได้แก่ กลุ่ม SRP+10% TCN, กลุ่ม SRP+5%TCN, กลุ่ม SRP และกลุ่ม SRP+vehicle มีความถี่ของฟ็อกเกิดลดลงในสัปดาห์ที่ 42 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14

ทำการทดสอบความแตกต่างของความถี่ของฟ็อกเกิดระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 28 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า กลุ่ม SRP+10% TCN, กลุ่ม SRP+5%TCN และกลุ่ม SRP มีความถี่ของฟ็อกเกิดลดลงในสัปดาห์ที่ 42 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 28

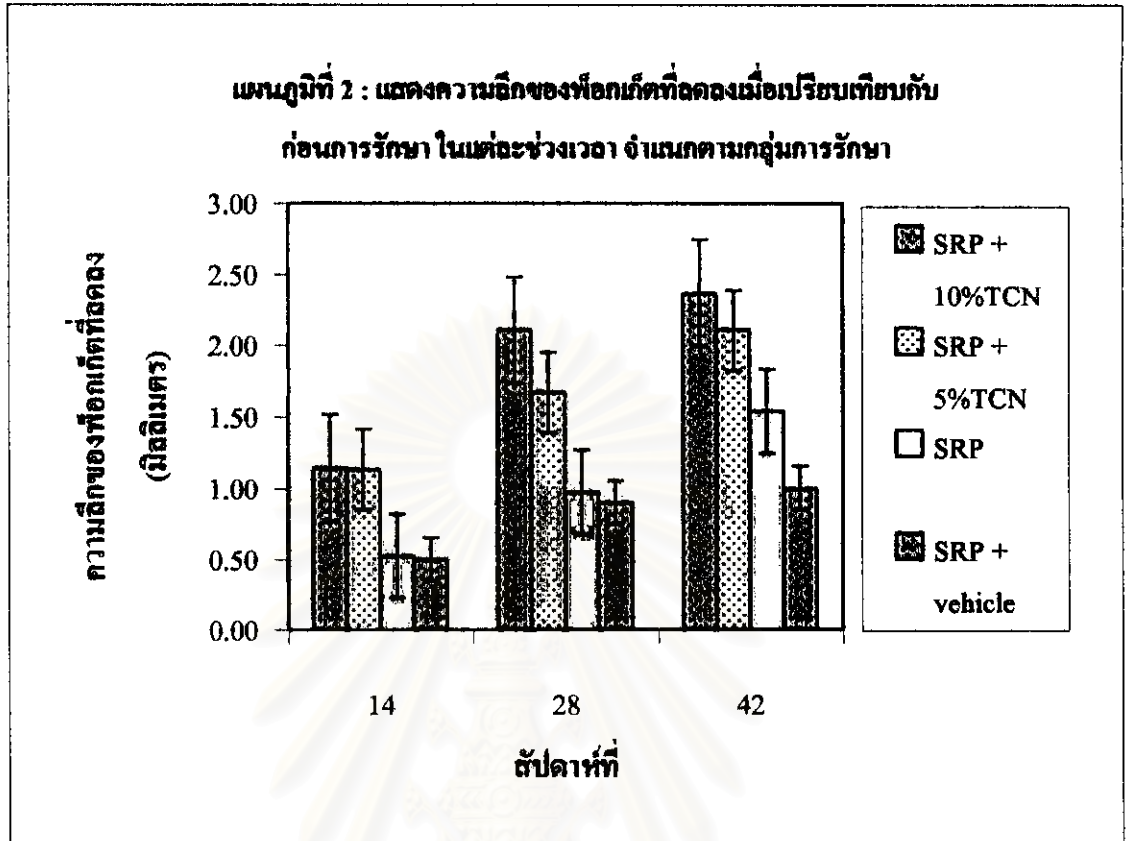
จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถี่ของฟ็อกเกิด ระหว่างกลุ่มการรักษา ในแต่ละช่วงเวลา โดยใช้การวิเคราะห์ Repeated Measures Analysis of Variance พบว่า มีความถี่ของฟ็อกเกิดที่ลดลง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ระหว่างกลุ่มการรักษา จึงทดสอบโดยใช้สถิติ Post Hoc comparisons ด้วยวิธี Scheffe test พบว่าในสัปดาห์ที่ 28 มีความถี่ของฟ็อกเกิดลดลง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ระหว่างกลุ่ม SRP+10%TCN กับกลุ่ม SRP และระหว่างกลุ่ม SRP+10%TCN กับกลุ่ม SRP+vehicle ส่วนในสัปดาห์ที่ 42 พบว่ามีความถี่ของฟ็อกเกิดที่ลดลง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ระหว่างกลุ่ม SRP+10%TCN กับกลุ่ม SRP+vehicle และระหว่างกลุ่ม SRP+5%TCN กับกลุ่ม SRP+vehicle

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ของฟ็อกเกิดที่ลดลงเมื่อคิดเป็นร้อยละ ในสัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 จำแนกตามกลุ่มการทดลอง พบว่าทั้งกลุ่ม SRP+10%TCN และกลุ่ม SRP+5%TCN มีค่าเฉลี่ยความถี่ของฟ็อกเกิดที่ลดลงมากกว่ากลุ่ม SRP และกลุ่ม SRP+vehicle ในทุกช่วงเวลา โดยพบว่ากลุ่ม SRP+10%TCN มีค่าเฉลี่ยความถี่ของฟ็อกเกิดลดลงมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มการรักษาเกือบทุกช่วงเวลา ยกเว้นในสัปดาห์ที่ 14 (ตารางที่ 2 และแผนภูมิที่ 2)

ตารางที่ 2 : แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ยของความถี่ของฟ็อกเก็ต (มิลลิเมตร)
ในแต่ละช่วงเวลา จำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา							
	SRP+10%TCN		SRP+5%TCN		SRP		SRP+vehicle	
	Mean \pm SE	PD \downarrow (%)	Mean \pm SE	PD \downarrow (%)	Mean \pm SE	PD \downarrow (%)	Mean \pm SE	PD \downarrow (%)
สัปดาห์ที่ 0	5.61 \pm 0.18	-	5.40 \pm 0.14	-	5.34 \pm 0.15	-	5.26 \pm 0.09	-
สัปดาห์ที่ 14	4.47 \pm 0.19*	20.32	4.27 \pm 0.18*	20.93	4.82 \pm 0.22*	9.74	4.76 \pm 0.13*	9.51
สัปดาห์ที่ 28	3.50 \pm 0.16*	37.61	3.73 \pm 0.18*	30.93	4.37 \pm 0.21*	18.17	4.36 \pm 0.11*	17.11
สัปดาห์ที่ 42	3.24 \pm 0.16*	42.25	3.29 \pm 0.17*	39.07	3.80 \pm 0.20*	28.84	4.26 \pm 0.12*	19.01

หมายเหตุ	จำนวนผู้ป่วยในแต่ละกลุ่ม (n) = 42 คน
SRP+10%TCN	= การเคลือบฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟ็อกเก็ตด้วยสารละลายเตตราซัยคลินไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 10
SRP+5%TCN	= การเคลือบฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟ็อกเก็ตด้วยสารละลายเตตราซัยคลินไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 5
SRP	= การเคลือบฟันอย่างเดียว
SRP+vehicle	= การเคลือบฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟ็อกเก็ตด้วยสารละลายทีมนอาหาร
Mean	= ค่าเฉลี่ยของความถี่ของฟ็อกเก็ต
SE	= ส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ย
PD \downarrow (%)	= ร้อยละของความถี่ของฟ็อกเก็ตที่ลดลง
*	= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 โดยใช้ สถิติ Paired t-test
	= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 14 โดยใช้ สถิติ Paired t-test
♥	= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 28 โดยใช้ สถิติ Paired t-test
*	= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับ SRP+10%TCN โดยใช้ สถิติ Post Hoc comparisons ด้วยวิธี Scheffe test
+	= มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับ SRP+5%TCN โดยใช้ สถิติ Post Hoc comparisons ด้วยวิธี Scheffe test

หมายเหตุ

จำนวนผู้ป่วยในแต่ละกลุ่ม (n) = 42 คน

SRP+10%TCN

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟิโอกเกิด

ด้วยสารละลายเตตราไซคลิน ไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 10

SRP+5%TCN

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟิโอกเกิด

ด้วยสารละลายเตตราไซคลิน ไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 5

SRP

= การเกลารากฟันอย่างเดียว

SRP+vehicle

= การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในฟิโอกเกิด

ด้วยสารละลายดีฟสมอาหาร

I

= แสดงส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ย

อาการเหือดออก

คำนวณค่ามัธยฐาน ของอาการเหือดออก ในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และ สัปดาห์ที่ 42 (ตารางที่ 3)

เมื่อเริ่มต้นการวิจัยพบว่า ในแต่ละกลุ่มการรักษาทั้ง 4 กลุ่ม มีอาการเหือดออกไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

ทำการทดสอบความแตกต่างค่ามัธยฐานของอาการเหือดออก ระหว่างก่อนและหลัง การรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank test พบว่า ทุกกลุ่มการรักษา ได้แก่ กลุ่ม SRP+10% TCN, กลุ่ม SRP+5%TCN, กลุ่ม SRP และกลุ่ม SRP+vehicle มีค่ามัธยฐานของอาการเหือดออกลดลง ในสัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 และ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 : แสดงค่ามัธยฐานของอาการเหื่อคอก ในแต่ละช่วงเวลา จำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา			
	SRP+10%TCN	SRP+5%TCN	SRP	SRP+vehicle
เวลา	Median	Median	Median	Median
สัปดาห์ที่ 0	2	2	2	2
สัปดาห์ที่ 14	1*	1*	1*	1*
สัปดาห์ที่ 28	1*	1*	1*	1*
สัปดาห์ที่ 42	1*	1*	1*	1*

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วยในแต่ละกลุ่ม (n) = 42 คน

SRP+10%TCN = การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในพ็อกเก็ตด้วยสารละลายเตตราไซคลินไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 10

ซัลฟาเมทอกซิลไทอิมิดอโรลความเข้มข้นร้อยละ 10

SRP+5%TCN = การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในพ็อกเก็ตด้วยสารละลายเตตราไซคลินไฮโดรคลอไรด์ความเข้มข้นร้อยละ 5

ซัลฟาเมทอกซิลไทอิมิดอโรลความเข้มข้นร้อยละ 5

SRP = การเกลารากฟันอย่างเดียว

SRP+vehicle = การเกลารากฟันร่วมกับการฉีดล้างภายในพ็อกเก็ตด้วยสารละลาย

สีผสมอาหาร

Median = ค่ามัธยฐานของอาการเหื่อคอกของแต่ละกลุ่มการรักษา

* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับ

สัปดาห์ที่ 0 โดยใช้ สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test

ค่าดัชนีการบาดเจ็บ

คำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของค่าดัชนีการบาดเจ็บ ในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 (ตารางที่ 4)

ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าดัชนีการบาดเจ็บ ระหว่างก่อนและหลังการรักษา โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่า ค่าดัชนีการบาดเจ็บ มีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ในสัปดาห์ที่ 14 สัปดาห์ที่ 28 และสัปดาห์ที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา โดยค่าดัชนีการบาดเจ็บ ลดลงต่ำสุดในสัปดาห์ที่ 28 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา (ตารางที่ 4 และแผนภูมิที่ 3)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 : แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ยของดัชนีการทุจริต (ร้อยละ)

ในแต่ละช่วงเวลา

เวลา	Mean \pm SE
สัปดาห์ที่ 0	93.10 \pm 1.95
สัปดาห์ที่ 14	83.40 \pm 2.76*
สัปดาห์ที่ 28	81.20 \pm 3.40*
สัปดาห์ที่ 42	87.37 \pm 2.56*

หมายเหตุ จำนวนผู้วิจัย (n) = 42 คน

Mean = ค่าเฉลี่ยของดัชนีการทุจริต

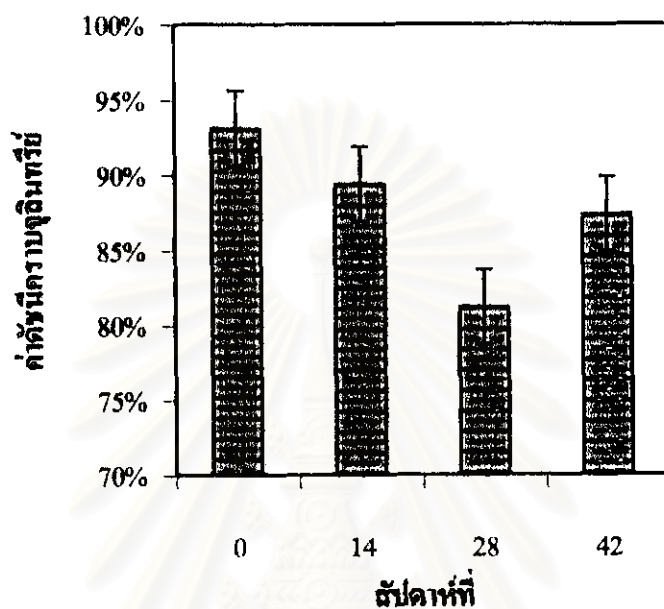
SE = ส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ย

* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับ

สัปดาห์ที่ 0 โดยใช้ สถิติ Paired t-test

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 3 : แสดงค่าดัชนีการบวอินทรีย์ ในแต่ละช่วงเวลา

หมายเหตุ

จำนวนผู้ปวยในแต่ละกลุ่ม (n) = 42 คน

I

= แสดงส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย